

Benim Öyküm

– Ergül Güzel · 03 Ocak 2023

Tatmıştım aşkı çok küçük yaşında
Henüz on bir yaşlarımda orta okulda
Derin olduysa da o sevda,
Platonikti bende ki aşk...
Ya da bir kara sevda...
Geçti öyle bir zaman,
Ne olduğunu anlamadan
Ayrıldı ise de yollar istemeden
Başladı bende bir deli özlem
Artıkça artarken sızısı yürekte
Hiç kapanmıyordu ki yaralar
Depreştirdikçe duygularla acılar
Mırıldanmaya başlamıştı dudaklar
Dökülüyordu artık dilimden kelimeler
Huzur veriyordu bana yazdığım dizeler

Güzel bir teselliydi, kalemi alıp yazmak
Aklımdan geçenleri şiirlere dökmek
Lakin...
Dağılmıyordu üstümden karabulutlar
Bir mengene gibiydi sanki hayat
Sıktıkça, sıkıyordu ruhumu
Bir tek bedenim duyuyordu dost
Ruhumun can yakan vavelyasını
Öyle böyle alıştım ben karanlığa
İyi geliyordu bana....
Hissettirmiyordu yalnızlığımı
Ağladığım o zamanlarda...

Ağlamak...
Ne büyük bir eylem acıya karşı
Huzur verir bana, hüznümün inadına
Bir ömür geçtiyse de böyle,
Yoğrularak acıyla, gençlikten yaşlılığa
Alıştım ben artık, alıştım be dost

Hem ağlamaya, hem de karanlığa
En büyük keyfim, en büyük hazzım
En büyük tesellimdi, şiir yazmak
Kendime kendimle, kendimle kendimce
Anlatabilmek duygularımı kalemimle
Yüreğimden geldiği gibi keyfimce
Güzeldi, haykırabilmek aşkı,
Şiirlerin dizlerinde, özgürce...

Aşk, ilk bakışta ki o derin sızı
Unutulmuyor be dost, unutulmuyor
Zamana bırak, unutursun diyorlar ya
Akıp gittikçe zaman denen o vefasız
Ummadık anda yakıyor canını amansız
Ne mümkün unutmak, allahaşkına
Düşmüşken harlı harlı yanan aşk narına
Kanayan yüreğin bedendeki can yangısıyla
Yalnızlığın hüznünde akan gözyaşlarıyla
Eller açılıp, dualar yükselirken Rahman'a
Bir umuttu kavuşmak, koca bir umut
Bir umuttu mutluluk, hayali bile güzel olan
Ömrün şu son deminde hasretken vuslata
Kabul eder mi acep niyazı o Er-Rauf olan